

ФАКУЛТЕТ: ФИЛОЗОФСКИ

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ

Број захтева: 05/2-7

Датум: 21.09.2023.

ВЕЋЕ ДРУШТВЕНО-ХУМАНИСТИЧКИХ НАУКА
(Назив већа научних области коме се захтев упућује)

ПРЕДЛОГ ЗА ИЗБОР
У ЗВАЊЕ ДОЦЕНТА / ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА / РЕДОВНОГ ПРОФЕСОРА
(члан 75 Закона о високом образовању)

I – ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ ПРЕДЛОЖЕНОМ ЗА ИЗБОР У ЗВАЊЕ НАСТАВНИКА

1. Име, средње име и презиме кандидата: Александар, Мирољуб, Савић
2. Предложено звање: доцент
3. Ужа научна, односно уметничка област за коју се наставник бира: Историја српског народа у новом веку
4. Радни однос са пуним или непуним радним временом: Пуно радно време
5. До овог избора кандидат је био у звању: асистента

у које је први пут изабран: 24.09.2021. године

за ужу научну област /наставни предмет: Историја српског народа у новом веку

II - ОСНОВНИ ПОДАЦИ О ТОКУ ПОСТУПКА ИЗБОРА У ЗВАЊЕ

1. Датум истека изборног периода за који је кандидат изабран у звање: 24.09.2024.
2. Датум започињања поступка: 15.06.2023. године
(датум упућивања иницијативе катедре или датум започињања поступка на други начин из чл. 6 Правилника о начину и поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Београду)
3. Датум и место објављивања конкурса: 19.07.2023. године, „Послови“ Националне службе за запошљавање, 20.07.2023. године сајт Факултета и сајт Универзитета
4. Звање за које је расписан конкурс: доцент

III – ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ ЗА ПРИПРЕМУ РЕФЕРАТА И О РЕФЕРАТУ

1. Назив органа и датум именовања Комисије: Изборно веће Универзитета у Београду – Филозофског факултета, 29.06.2023. године
2. Састав Комисије за припрему реферата:

Име и презиме	Звање	Ужа научна односно уметничка област	Организација у којој је запослен
---------------	-------	--	-------------------------------------

- 1) Сузана Рајић, редовни професор, Историја српског народа у новом веку, Универзитет у Београду, Филозофски факултет
- 2) Милош Јагодић, редовни професор, Историја српског народа у новом веку, Универзитет у Београду, Филозофски факултет
- 3) Весна Зарковић, виши научни сарадник, Историја, Институт за српску културу Приштина-Лепосавић
3. Број пријављених кандидата на конкурс: 1
4. Да ли је било издвојених мишљења чланова комисије: /
5. Датум стављања реферата на увид јавности : 29.08.2023. године
6. Начин (место) објављивања реферата: сајт Универзитета у Београду-Филозофског факултета
7. Приговори: /

IV – ДАТУМ УТВРЂИВАЊА ПРЕДЛОГА ОД СТРАНЕ ИЗБОРНОГ ВЕЋА ФАКУЛТЕТА:
21.09.2023. године

Потврђујем да је поступак утврђивања предлога за избор кандидата Аелксандра М. Савића у звање доцента вођен у свему у складу са одредбама Закона, Статута Универзитета, Статута факултета и Правилника о начини и поступку стицања звања и заснивање радног односа наставника Универзитета у Београду.

ПОТПИС ДЕКАНА ФАКУЛТЕТА

Проф. др Данијел Синани

Прилози:

1. Одлука изборног већа факултета о утврђивању предлога за избор у звање;
2. Реферат Комисије о пријављеним кандидатима за избор у звање;
3. Сажетак реферата Комисије о пријављеним кандидатима за избор у звање;
4. Доказ о непостојању правоснажне пресуде о околностима из чл. 72. ст. 4. Закона;
5. Изјава о изворности;
6. Други прилози релевантни за одлучивање (мишљење матичног факултета, приговори и слично).

Напомена: сви прилози, осим прилога под бројем 4, достављају се и у електронској форми.

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ
05/4-02 бр. 1493-III/4
21.09.2023. године
ВЛК/ПС

На основу члана 75. став 2. Закона о високом образовању («Сл. гласник РС», бр. 88/17, 73/18, 27/18- др. закон, 67/19, 6/20 др. закони, 11/21-аутентично тумачење, 67/21 и 67/21- др. закон) и члана 227. став 2. тачка 3. Статута, Изборно веће Филозофског факултета, на својој XIV редовној седници, одржаној дана 21.09.2023. године, на предлог Комисије, донело је следећу

О Д Л У К У

Утврђује се предлог одлуке да се **др Александар М. Савић** изабере у звање ДОЦЕНТА за ужу научну област ИСТОРИЈА СРПСКОГ НАРОДА У НОВОМ ВЕКУ, са пуним радним временом, на Одељењу за историју, на одређено време у трајању од 5 година.

О Б Р А З Л О Ж Е Њ Е

Филозофски факултет у Београду је на основу предлога декана Факултета и Одлуке Изборног већа Факултета о расписивању конкурса, објавио конкурс за избор у звање доцента, за ужу научну област ИСТОРИЈА СРПСКОГ НАРОДА У НОВОМ ВЕКУ, због потребе Факултета, Одељења за историју.

Изборно веће Филозофског факултета, на седници одржаној дана 21.09.2023. године, разматрало је Извештај Комисије за припрему извештаја о пријављеним кандидатима, и утврдило да предложени кандидат др Александар М. Савић испуњава све услове прописане чланом 74. и 75. Закона о високом образовању («Сл. гласник РС», бр. 88/17, 73/18, 27/18- др. закон, 67/19, 6/20 др. закони, 11/21-аутентично тумачење, 67/21 и 67/21- др. закон), чланом 135. Статута Универзитета („Гласник Универзитета у Београду“, бр. 201/2018, 207/2019, 213/2020, 214/2020, 217/2020, 230/2021, 232/2022, 233/2022, 236/2022, 241/2022, 243/2022 и 244/23), као и услове прописане Правилником о минималним условима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду, па је донета одлука као у изреци.

Доставити:

1х Универзитету у Београду
1х др Александру М. Савићу
1х Одељењу за историју
1х Стручном сараднику за радне односе
1х Одсеку за правне послове
1х Архиви

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА

проф. др Данијел Синани

ИЗБОРНОМ ВЕЋУ ФИЛОЗОФСКОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

Одлуком Изборног већа Филозофског факултета Универзитета у Београду од 29. јула 2023. године изабрани смо у комисију за припрему реферата о кандидатима за избор у звање ДОЦЕНТА за ужу научну област ИСТОРИЈА СРПСКОГ НАРОДА У НОВОМ ВЕКУ, са пуним радним временом, на одређено време у трајању од пет година. На конкурс, који је објављен у огласним новинама Националне службе за запошљавање *Послови*, број 1049–1050, 19. јула 2023. године, пријавио се један кандидат – **асис. др Александар М. Савић**. Комисија је утврдила да је кандидат поднео сву потребну документацију за пријаву на конкурс, те након увида у поднети конкурсни материјал има част да Већу поднесе следећи

РЕФЕРАТ

БИОГРАФСКИ ПОДАЦИ

Александар М. Савић је рођен 11. фебруара 1993. у Косовској Митровици. Основну школу и гимназију је завршио у Зубином Потоку, као ђак генерације. Основне академске студије историје уписао је 2012. на Филозофском факултету Универзитета у Београду, а завршио их 2016. као најбољи у својој генерацији са просеком 9,87. Мастер академске студије историје је уписао на истом факултету октобра 2016. и завршио их за нешто више од осам месеци са просечном оценом 10. Мастер рад *Хришћани у Скопској кази, Тетову и Гостивару (1844–1847)*, написан под менторством проф. др Сузане Рајић, одбранио је 6. јуна 2017. са оценом 10. Током завршне године основних и мастер академских студија био је стипендиста Фонда за младе таленте Републике Србије. За дипломски рад добио је 30. јуна 2017. награду „Проф. др Радмила Милентијевић“.

У јануару 2018. на истом факултету уписао је докторске студије историје, које је успешно окончао три година касније са просечном оценом 10. Докторску дисертацију *Кнежевина Србија и Османско царство (1839–1858)*, написану под менторством проф. Сузане Рајић, одбранио је 15. новембра 2021. године.

Трећег маја 2018. изабран је у звање истраживача-приправника. Запослен је на Филозофском факултету у Београду од 8. маја исте године. Двадесетог фебруара 2020. изабран је у звање истраживача-сарадника, а од 1. октобра 2021. запослен је као асистент на Катедри за историју српског народа у новом веку на Одељењу за историју Филозофског факултета у Београду.

РЕЗУЛТАТИ НАУЧНОГ И ИСТРАЖИВАЧКОГ РАДА

Кандидат се бави проучавањем историје српског народа у новом веку. До сада је објавио осамнаест научних радова (шеснаест самостално и два у коауторству) – три рада у националним часописима међународног значаја (М24), четири рада у врхунским часописима националног значаја (М51), по један рад у националном часопису (М53) и домаћем новопокренутом научном часопису (М54), четири рада у тематским зборницима истакнутог националног значаја (М44), један рад са међународног научног скупа штампан у целини (М33) и четири рада са скупова националног значаја објављених у целини (М63). Осим тога, приредио је за штампу *Дневничке записе генерала Јована Мишковића (1865–1907), I–III*, Неготин, 2020 (М67). Комисија је узела у разматрање све релевантне научне радове које је кандидат приложио уз Пријаву на конкурс. У даљем тексту приказаћемо и оценити њихову научну вредност и разврстати их према њиховој категорији у складу са важећим *Правилником о минималним условима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду* и *Изменама и допунама истог Правилника*, а са важећим *Правилником о поступку, начину вредновања и квантитативном исказивању научноистраживачких резултата истраживача*.

Рад у националном часопису међународног значаја (М24)

1. *Марашли Али-паша, београдски мухафиз и мутесариф Смедеревског санџака (1815–1821)*, Гласник Етнографског института САНУ LXVIII/3 (2020), 683–704.

Рад је посвећен Марашли Али-паши, београдском мухафизу и мутесарифу Смедеревског санџака, који није био предмет посебне пажње у историографији. На основу необјављене и објављене архивске грађе српског, османског, руског и британског порекла, као и оновремене штампе на српском и немачком језику, анализирана је његова политичка улога, приликом чега су узете у обзир и међународне

околности. Расветљени су сви важни моменти у пашиној каријери, прецизирани су приходи које је уживао као мухафиз Београда, истакнута је чињеница да је његово држање у Смедеревском санџаку/Београдском пашалуку било усмерено ка сузбијању руског мешања у борби за аутономни статус нововековне Србије, а и представљен је његов однос према српском кнезу Милошу Обреновићу.

2. Мемоар или мишљење Јована Мариновића о неутралности Србије у Кримском рату (1853–1856), Српске студије 13 (2022), 298–330.

У раду је дат кратак осврт на животни пут Јована Мариновића, српског државника и дипломате и указано на околности у којима је написао Мемоар о неутралности Кнежевине Србије у Кримском рату. С обзиром на то да раније није било познато да је Мемоар написан 20. фебруара 1854. године, у историографији је под утицајем дела руског историчара Нила А. Попова, објављеног на руском 1869, а преведеном на српски језик 1870. године, настанак овог значајног документа довођен у везу са догађајима који нису утицали на Мариновића да написмено изнесе своје мишљење о неутралности Србије. Најважније је што је текст његовог списка овде први пут критички приређен, а приде и мишљење о њему Стефана Стефановића Тенке, русофила и председника Државног савета, које до сада није било познато у науци.

3. Новопазарски мутеселим Јусуф-бег, Срби и Танзимат (1838–1851), Баштина 58 (2022), 305–316.

Пажња је посвећена новопазарском мутеселиму Јусуф-бегу, танзиматским реформама и положају српског народа који је живео на територији која се налазила под мутеселимовом надлежношћу (Новопазарска, Митровачка, Сјеничка, Нововарошка, Бихорска и Трговишка каза). Представљено је на који начин се одвијао процес формирања Новопазарског санџака, успостављеног 1851, а не 1864. године, како се то често наводи у историографији, узимајући притом у обзир примену реформи које је спроводила Висока Порта. Одрз реформског раздобља посебно је анализиран на положају Срба који су, нарочито у периоду 1839–1844. и 1848–1851. године, били суочени са зулумима које су вршили нижи представници извршне власти – буљукбаше и сејмени. У таквим околностима истакнутији народни представници – свештеници и трговци, били су укључени у устаничке припреме на том подручју, очекујући подршку

од Кнежевине Србије. Указано је да је српска кнежевина пружила уточиште избеглим фамилијама и појединцима, али и да је настојала, када год је то било могуће, да пребезима омогући безбедан повратак и опстанак. Рад је највећим делом написан на основу необјављене грађе српске провенијенције.

Рад у врхунском часопису националног значаја (M51)

1. *Арбанашке побуне у Косовском вилајету 1910. године*, Баштина 45 (2018), 291–313 (коауторски рад са др Весном С. Зарковић)

Рад је написан на основу необјављене грађе српског порекла. На почетку је указано како су настојања младотурака да спроведу реформе и изврше наплату заосталих пореских обавеза довела до великог отпора међу Арбанасима у Косовском вилајету. Отпор је током прве половине 1910. кулминирао и претворио се у отворене сукобе са османском војском. Истакнуто је да су пасивно понашање државних органа и војске одгодили решавање овог проблема. Тек када се са османске стране одлучније поступило дошло је угушења побуне. Значајну улогу у тим збивањима имао је османски мушир Шефкет Тургут-паша, који је нанео неколико важних пораза побуњеницима. Арбанашке побуне током прве половине 1910. показале су сву слабост Османског царства, али и спремност великих сила да се активно укључе у решавање овог питања, у складу са својим интересима, закључује се у раду.

2. *Српски народ у Старој Србији (1839–1846)*, Баштина 46 (2018), 273–290.

У раду је представљен положај Срба у Старој Србији у периоду од прокламовања Хатишерифа од Гилхане 1839. до 1846. године, када је у одређеној мери заживило спровођење танзиматских реформи на том подручју. Указано је да је отпор антиреформски расположених муслимана, у којем су највише предњачили Арнаути, који су одбијали да плате државне порезе и служе у редовној војсци, имао за резултат да су године које су уследиле после прокламовања Гилханског хатишерифа биле године константних немира и анархије. Антиреформска пропаганда створила је слику да су главни кривци за прокламовање реформи хришћани. У оваквим околностима уследили су велики прогони хришћанског становништва, па самим тим и српског живља на простору Старе Србије. Анархично стање које је владало на поменутој

територији довело је до пребегавања многих српских фамилија у Кнежевину Србију, чему је у раду посвећена посебна пажња. Чланак је написан на основу необјављене архивске грађе српског порекла, објављених извора српске и британске провенијенције, као и домаће и стране штампе.

3. *Паше из породице Џиноли (Џин-огли) у 18. и првој половини 19. века*, Српске студије 11 (2020), 11–40 (коауторски рад са др Урошем Шешумом)

Тема овог рада су паше из породице Џиноли. У складу са расположивим изворима највећа пажња је посвећена Малик-паши и његовом братанцу и наследнику Сејди Мехмеду Јашар-паши. Наглашено је да су се паше из ове породице од царских постављеника са почетка 18. века до краја поменутог и почетка 19. столећа уздигли до положаја готово неприкосновених господара и наследних паша Вучитрнског санцака, чији је незванични назив био Приштински пашалук, јер им је седиште било у Приштини. Јашар-паша се тридесетих година 19. века нашао у вртлогу сукоба око спровођења реформи у европском делу Османског царства. Иако је успео да остане на положају и да га остави у наслеђе сину, он је, заправо, био последњи представник породице Џиноли који је у Вучитрнском санцаку имао преовлађујућу моћ и утицај. У раду су исправљене много неутемељене тврдње и ставови који су ушли у српску историографију посредством усменог предања, а на штету историјских чињеница. Овај чланак је написан на основу необјављене и објављене грађе српске, османске и француске провенијенције, савремене штампе и односно литературе.

4. *Мемоар Јована Милинковића о деловању српске тајне организације у источним и североисточним деловима Босанског ејалета (1850–1851)*, Мешовита грађа 43 (2022), 67–107.

У раду је пажња посвећена Јовану Милинковићу, агенту Шабачког предела, нарочито његовом Мемоару о деловању тајне организације српског државника Илије Гарашанина у источним и североисточним деловима Босанског ејалета (Бијељинска, Тузланска, Градачка, Маглајска, Зворничка и Бирачка нахија), у периоду од почетка 1850. до лета 1851. године. Аутор је написао до сада најпотпунију Милинковићеву биографију и критички приредио његов спис који представља један од најзначајнијих извора за проучавање делатности Гарашанинове тајне организације средином 19. века.

Колики је значај приређивања рукописа Јована Милинковића најбоље се огледа у чињеници да његов Мемоар представља до сада једино познато сведочанство непосредног учесника – агента, о раду тајне организације у периоду 1850–1851. године. Публиковањем овог списка омогућено је боље сагледавање, како околности у којима је деловала тајна организација, тако и разлога који су довели до смањивања њене активности.

Рад у националном часопису (M53)

1. *Ужице и околина у „Бележницама“ генерала Јована Мишковића*, Историјска баштина 31 (2022), 41–57.

Рад је написан на основу *Бележница* генерала Јована Мишковића (1844–1908), уз коришћење других извора, необјављених и објављених, те односне литературе. У раду је пажња посвећена Мишковићевим забелешкама о Ужицу и околини током друге половине 19. века. Највише података је записао о учешћу ужичких бригада у борбама на Јавору током ратне 1876. године (Јаворски рат). Најважнији су подаци о официрима, борбама, истакнутим војницима и погинулим борцима. Поред тога, у овом раду пажња је посвећена његовим белешкама о учешћу посланика из Ужичког округа у раду Народне скупштине Кнежевине и Краљевине Србије, путовању краља Милана Обреновића кроз ужички крај 1882, уочи избора, те раздаљинама и географским називима у околини Ужица. Овај чланак на једном месту доноси све податке о ужичком крају које је генерал Јован Мишковић записао у својим *Бележницама*.

Рад у домаћем новопокренутом научном часопису (M54)

1. *Нишки валија Мехмед Хушид-паша и крађа стоке у пограничним селима Крушевачког округа 1850–1851*, Сведок времена 1 (2022), 7–18.

У овом раду, написаном на основу необјављене грађе српског порекла, пажња је посвећена решавању проблема учесталих крађе стоке у пограничним селима Крушевачког округа које су вршили Арнаути и поједини Срби из Прокупачке и Куршумлијске казе Нишког санџака. Указано је да су упорност Србије, жеља нишког валије Мехмеда Хушид-паше да се проблеми на граници отклоне и одлучност Порте да се томе стане на крај, имала за крајњи резултата предузимање војне интервенције у

Прокупачкој и Куршумлијској кази и делимично обештећење покрадених. Наглашено је да је у томе значајну улогу имао нишки паша који је одржавањем добросуседских односе са српском кнежевином и настојањем да се покаже као пријатељ Србије, почетком 1852. године именован за београдског мухафиза.

Рад у тематском зборнику водећег националног значаја (М44)

1. *Кнежевина Србија, Француска и пољска емиграција у време Револуције 1848–1849*, Карађорђе и његово наслеђе у српској историји, тематски зборник радова, ур. К. Николић, Ј. Тодоровић, П. Георгиев, Београд–Велика Плана, 2017, 85–106.

У раду је пажња посвећена напорима француске дипломатије и пољске емиграције да утичу на Кнежевину Србију у време Револуције 1848/49. да се не побуни против свог сизерена, Османског царства, већ да путеве свог политичког развика тражи у оквирима Турске. Писано је и о настојањима француских и пољских емисара да утичу на Србију да посредује у склапању мира између Срба и Мађара у Јужној Угарској. Указано је да су Француска и пољска емиграција уверавале српску владу да ће јој помоћи у проширивању њених граница у оквиру османске државе с циљем да је одвоје од њеног покровитеља, Русије, док је руска влада страховала да Француска и пољски агенти не утичу да се револуционарни талас прошири и на Србију. Рад је највећим делом написан на основу необјављене грађе српског порекла похрањене у Државном архиву Србије, Архиву Српске академије наука и уметности и Народној библиотеци Србије, публикованих документарних и наративних извора српске, француске, пољске, немачке и руске провенијенције, ондашње штампе и односне литературе.

2. *Кнежевина Србија и Русија (1852–1853)*, Српско-руски односи у прошлости и садашњости (међународни тематски зборник), књига 1, ур. М. Атлагић, В. Лазаревић, С. Словић, Лепосавић 2018, 187–206.

У раду су анализирани фактори који су довели најпре до нарушавања, а потом до побољшавања српско-руских односа у периоду од 1852. до 1853. године, узимајући у обзир међународне околности. Утврђено је да су главни кривци за нарушавање српско-руских односа били руски конзули у Београду који су својим извештајима влади у

Санкт Петербургу креирали негативну слику о Србији, посебно о Илији Гарашанину, министру унутрашњих дела, а потом кнежевском представнику и министру иностраних дела. Из тог разлога је сваки корак српске владе сматран упереним против Русије, што је имало за резултат погоршавање њених односа са Србијом. Указано је на значај који је српска влада, у јеку притисака које је трпела од руских дипломата у Београду и Цариграду, придавала Милосаву Протићу, који се школовао у Кијеву и Москви и одржавао контакте са словенофилским круговима у Русији, блиским царском двору Романових. Овај чланак је написан на основу необјављене архивске грађе српске провенијенције из Државног архива Србије и Архива Српске академије наука и уметности, публикованих документарних извора српског и руског порекла и савремене штампе, уз коришћење литературе која је превасходно општег карактера.

3. *Карантини у Кнежевини Србији (1839–1858)*, Сузбијање епидемија у нововековној Србији: институционални оквири и практични домети, зборник радова, ур. С. Рајић, Београд, 2021, 41–54.

У раду је, на основу необјављене архивске грађе из Државног архива Србије и законских прописа и уредби, представљено устројство и функционисање карантинског система у Кнежевини Србији, у периоду од 1839. до 1858. године. Указано је да је 1839. на погранично-санитарном кордону српске кнежевине било изграђено пет карантина и шест састанака, пограничних санитарних установа. У наредним годинама дошло је до промена, тако је 1846. постојало пет карантина, једна полукарантин и седам састанака. Аутор је, заправо, у раду највећу пажњу посветио санитетским прописима, службеницима карантина и карантинистима – лицима која су издржавала карантински период. Објаснио је на који начин је функционисао карантински систем, ко је све чинио персонал карантина, полукарантина и састанака, која су им била задужења и колике су плате примали, те кроз конкретне примере навео ко је све пролазио кроз карантине.

4. *Српски народ у Османском царству – зулуми, гладне године, побуне и ванредни намети. Пример Нишког санџака (1839–1856)*, Болести, ратови и глад – српски народ пред изазовима у прошлости и садашњости, тематски зборник радова, ур. С. Рајић, Београд, 2022, 57–91.

У овом раду, првенствено написаном на основу необјављене архивске грађе српске провенијенције, пажња је посвећена положају српског народа у Нишком санџаку у периоду од обнародовања Хатишерифа од Гилхане, 3. новембра 1839, до прогласа Хатихумајуна, 18. фебруара 1856. године. Аутор је анализирао на који начин су се реформе манифестовале, како на формирање Нишког санџака, тако и на живот српског народа, узимајући у обзир утицај неродних, устаничких и ратних година, чему раније није била посвећена пажња. Према резултатима истраживања период 1839–1844. карактерисале су гладне године, зулуми, прекомерно опорезивање, устанци Срба и Арнаута, а раздобље од 1845. до 1850. самовоља мудира, буљукбаша, кр сердара, сејмена и читлук-сахибија, хајдучија и злоупотребе закупаца пореза. Истакнуто је да су реформе узеле маха тек у периоду од јесени 1850. до лета 1853. године, али је рат прекинуо започети процес и одразио се на положај Срба у Нишком санџаку кроз наметање ванредних намета и кулучења. Прокламовањем Хатихумајуна најављено је даље побољшавање њиховог положаја, али је било потребно време да то у извесној мери заживи, закључио је аутор.

Саопштење са међународног научног скупа штампано у целини (М33)

1. *Hussain Pasha Kavanoszâde, Belgrade Muhafiz And Mutessarif of the Smederevo Sanjak (1827–1833)*, Osmanlı İdaresinde Balkanlar II, Editörler: A. Aköz, S. Ilić, D. Yörük, D. Leovac, Konya, 2020, 257–276.

Рада је посвећен Хусеин-паши Каваносзадеу (Гаванозоглу), мухафизу Београда и мутесарифу Смедеревског санџака у периоду од 1827. до 1833. године, који раније није био предмет посебне пажње у историографији. Истакнуто је да се време његовог доласка у Београд поклапа са периодом када је борба за српску аутономију ушла у финалну фазу, док је неколико месеци након његовог одласка у потпуности решен аутономни статус Кнежевине Србије у оквиру Османског царства. На основу изворног материјала представљана је пашина каријера пре доласка у Београд, његови односи са српским кнезом Милошем Обреновићем, нарочито улога београдског мухафиза у борби за аутономију нововековне Србије, као и његов став према руско-турском рату (1828–1829) и антиреформним побунама против султана. Чланак је написан на основу архивске грађе српске провенијенције похрањене у Државном архиву Србије,

публикованих документарних и наративних извора српског, османског и руског порекла, уз консултовање резултата српске, турске и руске историографије.

Саопштење са скупа националног значаја штампано у целини (М63)

1. *На граници Кнежевине Србије: Пиротска каза (1839–1856)*, Пирот – од турске касабе до модерног града, преко Берлина и Версаја, зборник радова, ур. М. Јагодић, Пирот, 2018, 7–20.

На основу више архивских фондова Државног архива Србије и Архива Српске академије наука и уметности у Београду, представљени су догађаји у Пиротској кази Нишког санцака у периоду од прокламовања Хатишерифа од Гилхане, 3. новембра 1839, до обнародовања Хатихумајуна, 18. фебруара 1856. године. Резултати истраживања показују да је положај Срба у кази Пирот био најтежи првих година након проглашења Гилханског хатишерифа, посебно након угушења Нишке буне (1841), затим после Револуције 1848/49. и за време Кримског рата (1853–1856). У обзир су узета дешавања у европском делу Османског царства која су имала непосредног утицаја на дешавања у поменутом подручју, али и однос српске владе према пиротским хришћанима. У овом раду су по први пут темељено третирана дешавања у Пироту и околни у периоду 1839–1856. на основу грађе српске провенијенције, чиме је попуњена постојећа празнина у историографији.

2. *Шест царских градова (1830–1867)*, Сан о граду III, зборник радова са научног скупа одржаног од 6. до 8. септембра 2019. у Андрићевом институту, ур. А. Вранеш, Андрићград (Вишеград), 2020, 171–203.

Рад је највећим делом написан на основу архивске грађе српске и француске провенијенције, објављених документарних и наративних извора српског, француског, британског и османског порекла и домаће штампе. Искоришћени су и научни резултати домаће и стране историографије. У раду је указано да су се тврђаве у Београду, Смедереву, Шапцу, Ужицу и Соколу налазиле под надлежношћу београдског мухафиза, док је Фетислам потпадао под јурисдикцију мухафза Ада Кале који је био подређен видинском валији. Разматран је број градских посада и укупан број муслиманског становништва у Србији, изнети су прецизни подаци за бројност

тврђавских посада 1865, анализирани узроци бројних српско-турских сукоба који су кулминирали 1862. бомбардовањем Београда и представљена је дипломатска борба коју је водила српска влада за иселјавање Турака из Србије у складу са хатишерифима из 1830. и 1833. године. Пажња је посвећене и дипломатској борби за повлачење османских посада из градских утврђења, што је имало за резултат јачање српске аутономије.

3. *Алексиначки карантин (1839–1858)*, Алексинац и Поморавље у прошлости. Зборник радова са научног скупа одржаног 3. септембра 2021. године у Алексинцу, гл. и одг. ур. С. Рајић, Алексинац, 2021, 201–220.

На основу архивске грађе похрањене у Државном архиву Србије и законских прописа и уредби, представљено је устројство и функционисање карантина у Алексинцу, највеће и најпрометније пограничне санитарне установе Кнежевине Србије. Акцента у рад је стављен на санитетске прописе, службенике карантина, њихове дужности и плате, здравствене прилике и карантинисте, то јест лица која су издржавала карантински период. На конкретним примерима приказана је примена санитетских прописа, наведено је колико је службеника имао карантин у периоду од 1839. до 1858. године, табеларно је представљен број људи који су боравили у карантину на годишњем и месечном нивоу, те наведено више карактеристичних примера који су се односила на лица која су карантирала. С обзиром на то Алексиначки карантин у наведеном раздобљу периоду није био предмет посебне пажње у историографији, овим радом попуњена је постојећа празнина.

4. *Неколико прилога историји Старог/Ибарског Колашина у 19. и почетком 20. века*, Шемси-паша Бишевац и Ибарски Колашин, ур. и прир. В. Зарковић, Д. Бојовић, Зубин Поток, 2022, 47–82.

Први део представља полазну основу за будућа истраживања прошлости Старог или Ибарског Колашина у 19. и почетком 20. века, јер су побројани аутор чија се дела у већој или мањој мери односе на историју овог краја и наведени сви најзначајнији публиковани наративни и документарни извори за ту тему. У другом, већем и најважнијем делу рада, критички је приређено седам архивских докумената из Државног архива Србије, значајних за историју Ибарског Колашина средином 19.

столећа и у периоду аустроугарске окупације током Првог светског рата, односно од јесени 1915. до јесени 1918. године. Пет докумената се односе на Рада Радојевог Ђурића из села Црепуље, који је између осталог био повереник тајне организације министара унутрашњих дела Илије Гарашанина, док преостала два представљају извештаје на основу којих се види које све недаће су претрпели Колашинци за време окупације. Чланак је значајна како за локалну историју, тако и за прошлост српског народа средином 19. века и за време окупације у Првом светском рату.

Монографско издање грађе (М67)

1. Јован Мишковић, *Дневнички записи генерала Јована Мишковића (1865–1907)*, I–III, Неготин, 2020.

Генерал и академик Јован Мишковић (1844–1908) оставио је иза себе богату писану заоставштину. Њен најзначајнији део Савић је приредио за штампу, у три тома, под насловом *Дневнички записи генерала Јована Мишковића (1865–1907)*, на 1.848 страница. Приређивач је сваки том опремио Предговором и богатим научним апаратом, чиме је испунио узусе који у историјској науци постоје за критичко објављивање историјских извора. Реч је о незаобилазном историјском извору за историју Кнежевине и Краљевине Србије у другој половини 19. и почетком 20. века који у оригиналу има више од шест хиљада руком исписаних страница. Истичемо да се у приређеном рукопису налази обиље историјског, географског, археолошког и етнолошког материјала. Публиковањем, овај историјски извор постао је доступнији научној и научно заинтересованој јавности.

Докторска дисертација (М70)

Докторска дисертација Александра М. Савића *Кнежевина Србија и Османско царство (1839–1858)*, обима 423 странице, написана је на српском језику, ћириличним писмом. Њену структуру чине предговор, седам поглавља, подељених на мања потпоглавља, списак коришћених извора и литературе, списак табела и биографија аутора. Прегледности ради поглавља су подељена на тридесет и шест потпоглавља и четрдесет и три мање целине. Истраживањем пре свега необјављене али и објављене архивске грађе, наративних извора и штампе, те коришћењем релевантне литературе,

аутор је написао на изворима засновану студију српско-османских односа у периоду између 1839. и 1858. године.

Најважнија међу обрађеним питањима су улога капућехаје, српског заступника у Цариграду; мухафиза Београда и њихова улога; сукоби Срба и Турака и настојање српске владе да се последњи иселе из Кнежевине и откупе њихова имања у складу са хатишерифима из 1830. и 1833. године; аудијенције српских владара код султана Абдула Мецида (1839–1861); мешање Османског царства у унутрашње ствари Кнежевине и њен положај у време Револуције 1848/49. и Кримског рата (1853–1856); односи српске владе и околних османских провинцијских управника, погранични спорови, сукоби и упади; политика Србије према хришћанима у суседним турским провинцијама и проблеми у трговинским односима.

Дисертација пружа одговоре на бројна питања српско-османских односа у политички веома турбулентном периоду српске, али и османске историје. Њеним закључцима и садржајем се досадашњи закључци и сазнања српске историографије употпуњавају, коригују и значајно допуњују. Поред тога, она пружа до сада ненаписани, а веома потребни синтетички преглед односа Србије и њеног суверена и српске политике у Османском царству у епохи политичке превласти уставобранитеља у српској кнежевини. Уважавајући постојећа достигнућа историографије и полазећи од њих, кандидат је донео низ нових сазнања, приказао бројне до сада неанализиране процесе у српско-османској корелацији и донео нова тумачења у готово свим аспектима обрађене теме. Рад пружа ново виђење српско-османских односа, али и политичке и дипломатске историје Србије у хронолошким границама теме, што ће имати великог значаја и утицаја на даљи правац проучавања ове проблематике у историјској науци.

НАСТАВНЕ АКТИВНОСТИ И ПЕДАГОШКИ РАД

Александар М. Савић је ангажован на предметима *Историја српског народа од 16. до 18. века* и *Историја српског народа у 19. и почетком 20. века*. Активно припрема наставни материјал и реализује одржавање вежби, припрема и прегледа колоквијуме и семинарске радове. Показао је добар и колегијалан односу у раду са студентима. Његов рад се огледа у осавремењавању и унапређењу рада са студентима на часовима вежби, упућивању студената на самостални истраживачки рад, подстицању критичког мишљења, поштовању различитих мишљења и спремности да усавршава своје

педагошке вештине. Био је члан комисије за одбрану три завршна рада на мастер академским студијама историје (Михаило Петровић, *Резервна каса Кнежевине Србије (1839–1858)*, мастер рад одбрањен 20. септембра 2022; Душица Цветковић, *Приватна преписка кнеза Милоша Обреновића. Године емиграције (1839–1858)*, мастер рад одбрањен 27. септембра 2022; и Душко Делић, *Црна Гора и Русија за вријеме Петра II Петровића Његоша и књаза Данила*, мастер рад одбрањен 13. јула 2023. године).

ОЦЕНА ПРИСТУПНОГ ПРЕДАВАЊА

На приступном предавању одржаном 29. 08. 2023. године, у складу са чл. 3 Правилника о минималним условима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду и чл. 42 Статута Универзитета у Београду, кандидат др Александар М. Савић оцењен је просечном највишом оценом пет (5).

ВАННАСТАВНЕ АКТИВНОСТИ И АНГАЖОВАЊЕ У РАДУ ОДЕЉЕЊА И ФАКУЛТЕТА

У периоду од 2018. до 2019. Савић је био ангажован на пројекту Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије *Српска нација – интегративни и дезинтегративни процеси* (ев. бр. 177014). Био је сарадник на научно-истраживачком пројекту Филозофског факултета у Београду *Човек и друштво у време кризе*, у периоду 2020–2021. и 2021–2022. године. Сарадник је Матице српске на изради *Српског биографског речника*.

Био је члан Комисије за пријем докумената на Одељењу за историју Филозофског факултета у Београду, за упис у прву годину основних академских студија историје, школске 2021/2, 2022/3. и 2023/4. и мастер академских студија историје, школске 2021/2. и 2022/3. године.

Савић је био један од уредника зборника радова са домаћег скупа националног значаја – *Алексинач и Поморавље у прошлости. Зборник радова са научног скупа одржаног 3. септембра 2021. године у Алексиначу*, главни и одговорни уредник Сузана Рајић, Алексинач, 2021. Од 2022. је секретар Центра за српске студије при Филозофском факултету Универзитета у Београду, као и секретар редакције националног часописа међународног значаја – *Српске студије* (М24), те уредник овогодишњег броја 14 поменутог часописа. Члан је редакције и домаћег

новопокренутог научног часописа – *Сведок времена: часопис удружења историчара Расинског округа* (М54).

ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ И ПРЕДЛОГ

На основу приложене документације и радова кандидата Комисија констатује да асис. др Александар М. Савић испуњава услове за избор у звање ДОЦЕНТА за ужу научну област ИСТОРИЈА СРПСКОГ НАРОДА У НОВОМ ВЕКУ на Одељењу за историју Филозофског факултета Универзитета у Београду. Током досадашњег научног и педагошког рада Савић се оспособио за самостални истраживачки и оригинални научни рад, посвећеност педагошком раду, унапређењу сопственог знања и способност добре и квалитетне комуникације и сарадње са студентима и колегама. Приступним предавањем потврдио је да има смисла за рад у настави. Имајући у виду изречене ставове и оцене, Комисија има част и задовољство да предложи Изборном већу Филозофског факултета Универзитета у Београду, да асис. др Александра М. Савића **ИЗАБЕРЕ** у звање ДОЦЕНТА за ужу научну област ИСТОРИЈА СРПСКОГ НАРОДА У НОВОМ ВЕКУ.

У Београду,
29. август 2023.

Чланови Комисије:

Др Сузана Рајић, редовни професор,
Филозофски факултет, Универзитет у Београду,
председник Комисије

Др Милош Јагодић, редовни професор,
Филозофски факултет, Универзитет у Београду

Др Весна Зарковић, виши научни сарадник,
Институт за српску културу Приштина – Лепосавић

Г) ГРУПАЦИЈА ДРУШТВЕНО-ХУМАНИСТИЧКИХ НАУКА

І - О КОНКУРСУ

Назив факултета: **Филозофски факултет, Универзитет у Београду**
 Ужа научна, односно уметничка област: **Историја српског народа у новом веку**
 Број кандидата који се бирају: **један**
 Број пријављених кандидата: **један**
 Имена пријављених кандидата:
1. Александар М. Савић

ІІ - О КАНДИДАТИМА

1) - Основни биографски подаци

- Име, средње име и презиме: **Александар М. Савић**
 - Датум и место рођења: **11. фебруар 1993, Косовска Митровица.**
 - Установа где је запослен: **Филозофски факултет, Универзитет у Београду**
 - Звање/радно место: **Асистент са докторатом**
 - Научна, односно уметничка област: **Историја српског народа у новом веку**

2) - Стручна биографија, дипломе и звања

Основне студије:
 - Назив установе: **Филозофски факултет, Универзитет у Београду (основне академске студије историје)**
 - Место и година завршетка: **Београд, 2016.**
Мастер:
 - Назив установе: **Филозофски факултет, Универзитет у Београду (мастер академске студије историје)**
 - Место и година завршетка: **Београд, 2017.**
 - Ужа научна, односно уметничка област: **Историја српског народа у новом веку**
Магистеријум:
 - Назив установе:
 - Место и година завршетка:
 - Ужа научна, односно уметничка област:
Докторат:
 - Назив установе: **Филозофски факултет, Универзитет у Београду (докторске студије историје)**
 - Место и година одбране: **Београд, 2021.**
 - Наслов дисертације: **Кнежевина Србија и Османско царство (1839–1858)**
 - Ужа научна, односно уметничка област: **Историја српског народа у новом веку**
Досадашњи избори у наставна и научна звања:
 - истраживач-приправник (2018)
 - истраживач-сарадник (2020)
 - асистент (2021)

3) Испуњени услови за избор у звање ДОЦЕНТА

ОБАВЕЗНИ УСЛОВИ:

	<i>(заокружити испуњен услов за звање у које се бира)</i>	оцена / број година радног искуства
1	Приступно предавање из области за коју се бира, позитивно оцењено од стране високошколске установе	
2	Позитивна оцена педагошког рада у студентским анкетама током целокупног претходног изборног периода	/
3	Искуство у педагошком раду са студентима	Две године, 2021–2023.

	<i>(заокружити испуњен услов за звање у које се бира)</i>	Број менторства / учешћа у комисији и др.
4	Резултати у развоју научнонаставног подмлатка	/
5	Учешће у комисији за одбрану три завршна рада на академским специјалистичким, односно мастер студијама	Члан комисије за одбрану три завршана рада на мастер академским студијама историје: Михаило Петровић, <i>Резервна каса Кнежевине Србије (1839–1858)</i>, мастер рад одбрањен 20. септембра 2022. Душица Цветковић, <i>Приватна преписка кнеза Милоша Обреновића. Године емиграције (1839–1858)</i>, мастер рад одбрањен 27. септембра 2022. Душко Делић, <i>Црна Гора и Русија за вријеме Петра II Петровића Његоша и књаза Данила</i>, мастер рад одбрањен 13. јула 2023.
6	Менторство или чланство у две комисије за израду докторске дисертације	

	(заокружити испуњен услов за звање у које се бира)	Број радова, сапштења, цитата и др	Навести часописе, скупове, књиге и друго
7	Објављен један рад из категорије M20 или три рада из категорије M51 из научне области за коју се бира.	3xM24	M24 Александар М. Савић, <i>Марашли Али-паша, београдски мухафиз и мутесариф Смедеревског санџака (1815–1821)</i>, Гласник Етнографског института САНУ LXVIII/3 (2020), 683–704. M24 Александар М. Савић, <i>Мемоар или мишљење Јована Мариновића о неутралности Србије у Кримском рату (1853–1856)</i>, Српске студије 13 (2022), 298–330. M24 Александар М. Савић, <i>Новопазарски мутеселим Јусуф-бег, Срби и Танзимат (1838–1851)</i>, Баштина 58 (2022), 305–316. M51 Весна С. Зарковић, Александар М. Савић, <i>Арбанашке побуне у Косовском вилајету 1910. године</i>, Баштина 45 (2018), 291–313. M51 Александар М. Савић, <i>Српски народ у Старој Србији (1839–1846)</i>, Баштина 46 (2018), 273–290. M51 Урош Шешум, Александар М. Савић, <i>Паше из породице Циноли (Цин-огли) у 18. и првој половини 19. века</i>, Српске студије 11 (2020), 11–40. M51 Александар М. Савић, <i>Мемоар Јована Милинковића о деловању српске тајне организације у источним и североисточним деловима Босанског ејалета (1850–1851)</i>, Мешовита грађа 43 (2022), 67–107. M44 Александар М. Савић, <i>Кнежевина Србија, Француска и пољска емиграција у време револуције 1848–1849</i>, Карађорђе и његово наслеђе у српској историји, тематски зборник радова, ур. К. Николић, Ј. Тодоровић, П. Георгиев, Београд–Велика Плана, 2017, 85–106.
		4xM51	
		4xM44	

			M44 Александар М. Савић, <i>Кнежевина Србија и Русија (1852–1853)</i>, Српско-руски односи у прошлости и садашњости (међународни тематски зборник), Књига 1, ур. М. Атлагић, В. Лазаревић, С. Словић, Лепосавић, 2018, 187–206. M44 Александар М. Савић, <i>Карантини у Кнежевини Србији (1839–1858)</i>, Сузбијање епидемија у нововековној Србији: институционални оквири и практични домети, зборник радова, ур. С. Рајић, Београд, 2021, 41–54. M44 Александар М. Савић, <i>Српски народ у Османском царству – зулуми, гладне године, побуне и ванредни намети. Пример Нишког санџака (1839–1856)</i>, Болести, ратови и глад – српски народ пред изазовима у прошлости и садашњости, тематски зборник радова, ур. С. Рајић, Београд, 2022, 57–91.
8	Саопштен један рад на научном скупу, објављен у целини (M31, M33, M61, M63)	1xM33 4xM63	M33 Aleksandar M. Savić, <i>Hussain Pasha Kavanoszâde, Belgrade Muhafiz And Mutessarif of the Smederevo Sanjak (1827–1833)</i>, Osmanlı İdaresinde Balkanlar II, Editörler: A. Aköz, S. Ilić, D. Yörük, D. Leovac, Konya 2020, 257–276. M63 Александар М. Савић, <i>На граници Кнежевине Србије: Пиротска каза (1839–1856)</i>, Пирот – од турске касабе до модерног града, преко Берлина и Версаја, зборник радова, ур. М. Јагодић, Пирот, 2018, 7–20. M63 Александар М. Савић, <i>Шест царских градова (1830–1867)</i>, Сан о граду III, зборник радова са научног скупа одржаног од 6. до 8. септембра 2019. у Андрићевом институту, ур. А. Вранеш, Вишеград, 2020, 171–203. M63 Александар М. Савић, <i>Алексиначки карантин (1839–1858)</i>, Алексинац и Поморавље у прошлости. Зборник радова са

			научног скупа одржаног 3. септембра 2021. године у Алексинцу, гл. и одг. ур. С. Рајић, Алексинац, 2021, 201–220. M63 Александар М. Савић, <i>Неколико прилога историји Старог/Ибарског Колашина у 19. и почетком 20. века</i>, Шемси-паша Бишевац и Ибарски Колашин, ур. и прир. В. Зарковић, Д. Бојовић, Зубин Поток, 2022, 47–82.
9	Објављена два рада из категорије M20 или пет радова из категорије M51 у периоду од последњег избора у звање из научне области за коју се бира.		
10	Оригинално стручно остварење или руковођење или учешће у пројекту		Сарадник на пројекту Министарства просвете науке и технолошког развоја Републике Србије <i>Српска нација - интегративни и дезинтегративни процеси</i> (ев. бр. 177014), у периоду 2018–2019. Сарадник на научно-истраживачком пројекту Филозофског факултета у Београду – <i>Човек и друштво у време кризе</i>, у периоду 2020–2021. и 2021–2022. године.
11	Одобрен и објављен универзитетски уџбеник за предмет из студијског програма факултета, односно универзитета или научна монографија (са ISBN бројем) из научне области за коју се бира, у периоду од избора у претходно звање		
12	Један рад са међународног научног скупа објављен у целини категорије M31 или M33		
13	Један рад са научног скупа националног значаја објављен у целини категорије M61 или M63.		
14	Објављена један рад из категорије M20 или четири рада из категорије M51 у периоду од последњег избора из научне области за коју се бира. <i>(за поновни избор ванр. проф)</i>		
15	Један рад са међународног научног скупа објављен у целини категорије M31 или M33. <i>(за поновни избор ванр. проф)</i>		
16	Један рад са научног скупа националног значаја објављен у целини категорије M61 или M63. <i>(за</i>		

	<i>поновни избор ванр. проф)</i>		
1 7	Објављен један рад из категорије M21, M22 или M23 од првог избора у звање ванредног професора из научне области за коју се бира		
1 8	Објављен један рад из категорије M24 од првог избора у звање ванредног професора из научне области за коју се бира. Додатно испуњен услов из категорије M21, M22 или M23 може, један за један, да замени услов из категорије M24 или M51		
1 9	Објављених пет радова из категорије M51 у периоду од последњег избора из научне области за коју се бира. Додатно испуњен услов из категорије M24 може, један за један, да замени услов из категорије M51		
2 0	Цитираност од 10 хетеро цитата.		
2 1	Два рада са међународног научног скупа објављена у целини категорије M31 или M33		
2 2	Два рада са научног скупа националног значаја објављена у целини категорије M61 или M63		
2 3	Одобрен и објављен универзитетски уџбеник за предмет из студијског програма факултета, односно универзитета или научна монографија (са ISBN бројем) из научне области за коју се бира, у периоду од избора у претходно звање		
2 4	Број радова као услов за менторство у вођењу докт. дисерт. – (стандард 9 Правилника о стандардима...)		

ИЗБОРНИ УСЛОВИ:

<i>(изабрати 2 од 3 услова)</i>	<i>Заокружити ближе одреднице (најмање по једна из 2 изабрана услова)</i>
<u>1. Стручно-професионални допринос</u>	<u>1. Председник или члан уређивачког одбора научних часописа или зборника радова у земљи или иностранству.</u> 2. Председник или члан организационог или научног одбора на научним скуповима националног или међународног нивоа. <u>3. Председник или члан комисија за израду завршних радова на академским мастер или докторским студијама.</u> <u>4. Руководилац или сарадник на домаћим и међународним научним пројектима.</u>

<u>2. Допринос академској и широј заједници</u>	<u>1. Чланство у страним или домаћим академијама наука, чланство у стручним или научним асоцијацијама у које се члан бира.</u> <u>2. Председник или члан органа управљања, стручног органа или комисија на факултету или универзитету у земљи или иностранству.</u> 3. Члан националног савета, стручног, законодавног или другог органа и комисије министарстава. 4. Учешће у наставним активностима ван студијских програма (перманентно образовање, курсеви у организацији професионалних удружења и институција, програми едукације наставника) или у активностима популаризације науке. <u>5. Домаће или међународне награде и признања у развоју образовања или науке.</u>
3. Сарадња са другим високошколским, научноистраживачким установама, односно установама културе или уметности у земљи и иностранству	1. Руковођење или учешће у међународним научним или стручним пројектима и студијама 2. Радно ангажовање у настави или комисијама на другим високошколским или научноистраживачким институцијама у земљи или иностранству, или звање гостујућег професора или истраживача. 3. Руковођење радом или чланство у органу или професионалном удружењу или организацији националног или међународног нивоа. 4. Учешће у програмима размене наставника и студената. 5. Учешће у изради и спровођењу заједничких студијских програма 6. Предавања по позиву на универзитетима у земљи или иностранству.

***Напомена:** На крају табеле кратко описати заокружену одредницу

1.1.

Један од уредник зборника радова са скупа националног значаја *Алексинац и Поморавље у прошлости. Зборник радова са научног скупа одржаног 3. септембра 2021. године у Алексинцу*, гл. и одг. ур. С. Рајић, Алексинац, 2021.

Секретар Редакције *Српских студија*, националног часописа међународног значаја.

Уредник броја 14 (2023) *Српских студија*, националног часописа међународног значаја.

Члан редакције *Сведока времена: часописа удружења историчара Расинског округа*, домаћег новопокреног научног часописа 2022. године.

1.3.

Члан комисије за одбрану три завршна рада на мастер академским студијама историје.

1.4.

Сарадник на пројекту Министарства просвете науке и технолошког развоја Републике Србије *Српска нација - интегративни и дезинтегративни процеси* (ев. бр. 177014), у периоду 2018–2019. године.

Сарадник на научно-истраживачком пројекту Филозофског факултета у Београду – *Човек и друштво у време кризе*, у периоду 2020–2021. и 2021–2022. године.

2.1.

Секретар Центра за српске студије, Филозофски факултет, Универзитет у Београду.

2.2.

Члан Комисије за пријем докумената Одељења за историју Филозофског факултета у Београду за упис студената у прву годину основних академских студија историје, за школску 2021/22, 2022/23. и 2023/24. годину.

Члан Комисије за пријем докумената Одељења за историју Филозофског факултета у Београду за упис студената у прву годину мастер академских студија историје, за школску 2021/22. и 2022/23. годину.

2.5.

Награда „Проф. др Радмила Милентијевић“ за дипломски рад.

III - ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ И ПРЕДЛОГ КОМИСИЈЕ

Комисија је констатовала да кандидат Др Александар М. Савић испуњава све законске прописе за избор у звање ДОЦЕНТА за ужу научну област Историја српског народа у новом веку.

Место и датум: _____

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

Др Сузана Рајић, редовни професор
Филозофски факултет, Универзитет у Београду

Др Милош Јагодић, редовни професор
Филозофски факултет, Универзитет у Београду

Др Весна Зарковић, виши научни сарадник

Изјава о изворности

Име и презиме кандидата: Александар М. Савић

Сагласно члану 26. став 3. Кодекса професионалне етике Универзитета у Београду,

ИЗЈАВЉУЈЕМ

- да је сваки мој рад и достигнуће, изворни резултат мог интелектуалног рада и да тај рад не садржи никакве изворе, осим оних који су наведени у раду,
- да нисам кршио/ла ауторска права и користио/ла интелектуалну својину других лица.

Потпис аутора

У Београду, 20.07.2023. године

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ
Београд, 29.08.2023. године

З А П И С Н И К
О ПРИСТУПНОМ ПРЕДАВАЊУ

(I) Кандидат др Александар М. Савић, по конкурсном расписаном дана 19.07.2023. године у огласним новинама Националне службе за запошљавање *Послови*, а дана 20.07.2023. године на сајту Универзитета у Београду – Филозофског факултета и на сајту Универзитета у Београду, за радно место ДОЦЕНТ, ужа научна област: Историја српског народа у новом веку, са почетком од 08:30 часова, у учионици 513, дана 29.08.2023. године, одржао је приступно предавање на тему: „Црна Гора за време митрополита Петра I Петровића Његоша (1784–1830)“.

Присутни чланови Комисије за оцену приступног предавања:

1. Проф. др Сузана Рајић, редовни професор (председајућа комисије),
Универзитет у Београду – Филозофски факултет
2. Проф. др Милош Јагодић, редовни професор, Универзитет у Београду –
Филозофски факултет
3. Др Весна Зарковић, виши научни сарадник, Институт за српску културу
Приштина-Лепосавић.

Присутна Комисија је приступно предавање оценила према следећем:

1. члан Комисије:	
- припрема предавања	оцена 5
- структура и квалитет садржаја предавања	оцена <u>5</u>
- дидактичко – методички аспект извођења предавања	оцена 5
2. члан Комисије:	
- припрема предавања	оцена 5
- структура и квалитет садржаја предавања	оцена 5
- дидактичко – методички аспект извођења предавања	оцена <u>5</u>
3. члан Комисије:	
- припрема предавања	оцена <u>5</u>
- структура и квалитет садржаја предавања	оцена 5
- дидактичко – методички аспект извођења предавања	оцена 5

Према горе наведеним оценама сваког члана Комисије појединачно, утврђује се просечна оцена приступног предавања _____.

Чланови Комисије:

Проф. др Сузана Рајић

Проф. др Милош Јагодић

Др Весна Зарковић
